

— Може да е билъ сжщиятъ, — прошепна като на себе си чичо Митушъ. — Може да е билъ сжщиятъ, дето го отгървахме отъ ножа, отъ бабата. Азъ одеве каточе го видѣхъ на керемидитѣ. Защо не, гължба живѣе много, може да е билъ той. На тоя свѣтъ всичко може. Може, — повтори той и взе да прибира триона и брадвата си.

Чичо Митушъ си отиде къмъ дама, Галунка и тя се прибра въ кжщи. Наближи обѣдъ, слънцето припече повече, пчелитѣ около цѣфналия салкъмъ брѣмчаха, каточе имаше рой. Тихо бѣше, по земята пълзѣха тъмни сѣнки — явили се бѣха посрѣдъ чистата синина на небето бѣли пухкави облаци.

Галунка излѣза на чардака. Изведнажъ гължитѣ се разхвърчаха и се прѣснаха настрани. „Пакъ чичо Митушъ ги плаши“ — помисли си тя, но въ сжщия мигъ кокошкитѣ се разкрѣкаха, нѣщо изфуча, стрелна се отгоре и отведнажъ срѣдъ двора, дето пищѣха кокошки и токачки, Галунка видѣ голѣма сива птица, съ голѣми крила. Тя позатрепка дваждъ-триждъ близо до земята и пакъ бързо като стрела се издигна нагоре.

Галунка изтича надолу по стълбитѣ. Ястребътъ вече отлиташе. Силенъ грѣмъ се чу откъмъ дама. Ястребътъ трепна съ едното си крило, слѣзе малко по-низко и пакъ тѣй плавно, както по-рано, продѣлжи да се отдалечава. Отъ